

DIARI D'EN JAKOB

Com sempre estic en aquesta habitació fosca. El fred s'infiltra per les parets i la pudor ho omple tot. A fora, els crits i les ordres dels soldats amb fan tremolar. El terra és dur, i les lliteres de fusta cruixen cada cop que algú es mou. Aquí no som lluires. No sé quin dia és avui, ni quant temps porto qui.

Em dic Jakob i tinc deu anys, o això crec. Abans tenia una casa, una família i un llit tou on dormir. Ara només tinc aquest uniforme brut i un número cosit al pit. Cada dia ens fan formar a fora, encara que nevi o plogui. Els soldats ens miren sense dir res com si fóssim ombres. Treballem fins que ens fa mal tot el cos, però ningú es queixa. Si et queixes, desapareixes. I ningú torna quan desapareix.

Avui ha arribat una nena nova. Té els ulls rodons i espantats, encara no entén què és aquest lloc. Quan l'he vist tremolar, li he donat un tròs del meu pa. Ha fet un somriure petit, i per un instant he recordat com era sentir-se humà. A vegades tanco els ulls i intento imaginar que tot això és un mal son. Somio amb l'olor de la sopa de la mare amb les mans del pare sobre les meves espatlles. Però quan els obro, només hi ha filferro i cel gris.

No sé què passarà demà. Aquí mai es pot saber. Però mentre pugui escriure, mentre pugui recordar que encara soc aquí, la meva història no morirà amb mi. I això vol dir que encara existeixo.